

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 150/2017-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. marca 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], Poľská republika, zastúpenej advokátkou JUDr. Ing. Zuzanou Kvakovou, advokátska kancelária, J. M. Geromettu 146/1, Žilina, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžso 22/2015 z 27. apríla 2016 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21 Scud 9/2014 z 11. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžso 22/2015 z 27. apríla 2016 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“) v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 21 Scud 9/2014 z 11. marca 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že Sociálna poisťovňa, pobočka Čadca, rozhodnutím č. 45936-1/2013-CA z 1. októbra 2013 rozhodla, že sťažovateľke nevzniklo v období od 1. júla 2012 do 31. decembra 2012 povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti. Sociálna poisťovňa, pobočka Čadca, svoje rozhodnutie odôvodnila tým, že na základe kontroly nebolo preukázané, že sťažovateľka reálne vykonávala činnosti zamestnanca na základe pracovnej zmluvy. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom namietala nesprávnu aplikáciu čl. 11 ods. 2 písm. a) nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia v znení nariadenia (ES) európskeho parlamentu a Rady č. 988/2009 z 16. septembra 2009 (ďalej len „základné nariadenie“). O podanom odvolaní rozhodla Sociálna poisťovňa, ústredie, rozhodnutím č. 21738-2/2014-BA z 10. februára 2014 tak, že odvolanie sťažovateľky zamietla. Žalobou o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu sa sťažovateľka na krajskom súde domáhala zrušenia tohto rozhodnutia. Krajský súd žalobu sťažovateľky napadnutým rozsudkom zamietol, pričom v rámci odôvodnenia zdôraznil, že aplikovať relevantný čl. 11 ods. 1 základného nariadenia v spojitosti s nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009 (ďalej len „vykonávacie nariadenie“) je možné v situácii, keď osoba vykonáva činnosť zamestnanca alebo samostatne zárobkovo činnnej osoby v dvoch členských štátoch, avšak z vykonaného dokazovania táto skutočnosť preukázaná nebola. Keďže sťažovateľka sa nestotožnila s predstretou argumentáciou krajského súdu, podala proti jeho rozsudku odvolanie, ktorému najvyšší súd nevyhovел a sťažnosťou napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok krajského súdu.

3. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že rozsudkom krajského súdu a rozsudkom najvyššieho súdu bola ukrátená na svojich základných právach garantovaných ústavou. Podľa jej názoru najvyšší súd porušil jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy tým, že v napadnutom rozsudku „... *absentuje odkaz na právne predpisy, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal, nezaoberá sa právnym zdôvodnením svojho rozhodnutia a v rámci odôvodnenia sa vôbec nezaoberá rozsiahlymi námietkami sťažovateľky uvedenými v odvolaní*“, čo sťažovateľka považuje „... *za nedostatočné, zakladajúce*

arbitrárnosť rozhodnutia“. Okrem uvedeného najvyšší súd a ani krajský súd sa podľa tvrdení sťažovateľky kvalifikovane nevysporiadali so záznamom č. 34099-2/2013-CA o vykonaní kontroly zameranej na prevenciu reálneho výkonu činnosti zamestnancov na území Slovenskej republiky, ktorý sťažovateľka považuje za nosný dôkaz v predmetných konaniach. V týchto intenciách sťažovateľka ďalej uvádza: „... *tak ako prvostupňový správny orgán (Sociálna poisťovňa, pobočka Čadca), v rámci odvolacieho konania aj druhostupňový správny orgán (Sociálna poisťovňa Ústredie), ako aj konajúci prvostupňový správny súd (Krajský súd Žilina) považovali otázku reálneho výkonu činnosti sťažovateľky ako zamestnanca podstatnú pre vydanie rozhodnutia o vzniku/nevzniku poistenia v zmysle Zákona o SP podľa slovenskej legislatívy, napriek tomu, že táto otázka bola v zmysle vyššie uvedeného vyriešená už v rámci konania o kontrole, ktorej výsledkom bol záznam č. 34099-2/2013-CA..., vôbec na túto skutočnosť pri vydaní svojich rozhodnutí nereflektovali. Rovnako aj Najvyšší súd, aj napriek ďalším dôkazom predloženým v správnom, ako aj súdnom konaní... zásadne polemizoval o reálnosti vykonávania práce sťažovateľky ako zamestnanca a už vyriešenú prejudiciálnu otázku podstatnú pre vydanie ústavnou sťažnosťou napádaného rozhodnutia odignoroval*“.

4. Namietané porušenie čl. 7 ods. 2 ústavy vidí sťažovateľka v tom, že „... *krajský súd ako prvostupňový a rovnako aj Najvyšší súd ako súd odvolací odmietol aplikovať v danej veci nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 a jeho čl. 11 ods. 1 vo väzbe na čl. 13 ods. 3 ako aj nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo dňa 16. septembra 2009 a čl. 14-16*“, a čl. 2 ods. 2 ústavy bol podľa názoru sťažovateľky porušený svojvoľnou aplikáciou právnych noriem a vykonaných dôkazov.

5. V nadväznosti na uvedené skutočnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že rozsudkom najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu boli porušené jej základné práva podľa čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, napadnuté rozhodnutia zrušil, vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal jej trovy konania.

6. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K namietanému porušeniu označených článkov ústavy rozsudkom krajského súdu

9. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie označených základných práv a slobôd rozsudkom krajského súdu, poukazuje na to, že v zmysle už uvedeného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy disponuje ústavný súd pri ochrane poskytovanej fyzickým alebo právnickým osobám len subsidiárnou právomocou. Zo subsidiárnej právomoci ústavného súdu vyplýva, že právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, keď ochranu základných práv a slobôd nemôžu sťažovateľovi poskytnúť všeobecné súdy (I. ÚS 269/06). Ak sa pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže ochrany základných práv alebo slobôd domôcť využitím dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred všeobecnými súdmi, ústavný súd takúto sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci (IV. ÚS 115/07).

10. Vzhľadom na uvedený princíp subsidiárnej právomoci ústavného súdu tak ústavný súd nedisponuje právomocou preskúmať rozsudok krajského súdu, pretože jeho rozhodnutie mohlo byť (a v tomto prípade aj bolo) preskúmané najvyšším súdom, a to na základe riadneho opravného prostriedku (odvolania). Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v časti vo vzťahu k rozsudku krajského súdu odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie. Ústavný súd sa tak v ďalšom priebehu predbežného prerokovania sťažnosti venoval len časti sťažnosti smerujúcej proti rozsudku najvyššieho súdu.

K namietanému porušeniu označených článkov ústavy rozsudkom najvyššieho súdu

11. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zvyšnej časti sťažnosti zistil, že sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy namieta tiež porušenie základných práv podľa čl. 2 ods. 2 a čl. 7 ods. 2 ústavy.

12. V zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy môžu štátne orgány konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 7 ods. 2 ústavy môže Slovenská republika medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti

svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

13. Ústavný súd konštatuje, že úvodné články ústavy vrátane tých, ktoré vo svojej sťažnosti sťažovateľka označila, majú charakter základných, všeobecných ustanovení, tak ako to vyplýva aj zo samotného názvu prvého oddielu prvej hlavy ústavy. Ústavné normy, ktoré sú obsiahnuté v tejto časti ústavy, síce môžu poskytovať východisko pri výklade základných práv a slobôd, avšak samy osebe nemajú charakter základných práv a slobôd, ktoré sú uvedené v čl. 14 a nasl. ústavy. Ústavný súd tak na základe už uvedeného konštatuje, že nemá dostatok právomoci rozhodnúť o porušení ústavnej normy obsiahnutej v čl. 2 ods. 2 a čl. 7 ods. 2 ústavy v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Z uvedeného dôvodu bolo nutné sťažnosť sťažovateľky odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu aj v tejto časti a ústavný súd sa tak v ďalšom priebehu predbežného prerokovania sťažnosti venoval len časti sťažnosti smerujúcej proti rozsudku najvyššieho súdu, v ktorej sťažovateľka napáda porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.

14. Ako už bolo uvedené, podľa zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj taký návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. V zmysle judikatúry ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ vo svojej sťažnosti, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 56/03, II. ÚS 101/03, I. ÚS 229/07).

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Účelom citovaného článku ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Základné právo na súdnu ochranu tak umožňuje každému, aby sa po splnení predpokladov ustanovených zákonom stal účastníkom súdneho konania.

16. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach pravidelne konštatuje, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, ale je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti a ako taký v zásade nie je oprávnený skúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ktoré ich viedli k rozhodnutiu vo veci samej. Ústavný súd taktiež neskúma, či bol v konaní pred všeobecným súdom náležite zistený skutkový stav. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti postupu všeobecného súdu s ochranou základných práv a slobôd garantovanou ústavou, resp. s ochranou ľudských práv a základných slobôd garantovanou medzinárodnou zmluvou, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom (II. ÚS 21/96, I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01).

17. Ústavný súd tak môže preskúmať iba také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo v samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva a slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom skúmania zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by tieto závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Súčasťou práva na súdnu ochranu je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04).

18. Pokiaľ sťažovateľka vidí porušenie svojho základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v tom, že najvyšší súd sa v rámci svojho odôvodnenia vôbec nevysporiadal so záznamom o vykonaní kontroly zameranej na prevenciu reálneho výkonu činnosti zamestnancov, v tomto smere považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti súdnej a inej právnej ochrany ustanoví zákon. Týmto zákonom bol až do jeho zrušenia zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). V zmysle ustanovenia § 132 OSP súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Záznam o vykonaní kontroly zameranej na prevenciu reálneho výkonu činnosti zamestnancov je len jedným z dôkazov, na základe ktorých všeobecné súdy vo veci rozhodli. Skutočnosť, že v rámci konania o kontrole zameranej na preverenie reálneho výkonu činnosti zamestnancov bol zo strany kontrolujúceho subjektu vyhotovený záznam o kontrole, v žiadnom prípade nezakladá prekážku rozsúdenej veci a neuberá právomoc všeobecným súdom posudzovať otázku, či v okolnostiach daného prípadu došlo alebo nedošlo k reálnemu výkonu závislej práce. Tvrdenie sťažovateľky, že najvyšší súd pochybil, keď *„zásadne polemizoval o reálnosti vykonávania práce sťažovateľky ako zamestnanca a už vyriešení prejudiciálnu otázku podstatnú pre vydanie ústavnou sťažnosťou napádaného rozhodnutia odignoroval“*, je tak nesprávne. Súdnym prieskumom, vykonávaním dôkazov a ich následným vyhodnocovaním v súlade s procesnými normami vo vzťahu k nastolenej otázke nemohlo zo strany všeobecných súdov dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľky. Nie je namieste ani tvrdenie, že súd odignoroval sťažovateľkou označený záznam ako dôkaz, naopak, najvyšší súd v odôvodnení svojho rozsudku s odkazom na rozsudok krajského súdu jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo tento záznam nie je pre posúdenie veci rozhodný, ktoré iné dôkazy považuje za relevantné a aké závery pri aplikácii konkrétnych právnych predpisov z nich vyvodzuje. Nie je úlohou ústavného súdu opätovne vyhodnocovať dôkazy, prípadne prehodnocovať skutkový stav, ako to požaduje sťažovateľka vo svojej sťažnosti.

19. Neobstojí ani námietka sťažovateľky, že odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu je *„nedostatočné, zakladajúce arbitrárnosť rozhodnutia“*, keďže sa najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedzil len na konštatovanie správnosti postupu

krajského súdu s tým, že sa „nevysporiadal so všetkými jej námietkami v podanom odvolaní“. Ústavný súd k tomu v prvom rade uvádza, že Občiansky súdny poriadok (platný a účinný v čase napádaného konania) v ustanovení § 219 ods. 2 výslovne umožňoval odvolaciemu súdu obmedziť sa v odôvodnení svojho rozhodnutia len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, ak sa s ním v celom rozsahu stotožňuje. Pokiaľ teda najvyšší súd v odôvodnení svojho rozsudku využil takúto procesnú ekonómiu a v podstatnom len odkázal na rozsudok krajského súdu, to samo osebe nie je možné považovať za porušenie práva na súdnu ochranu. V danom prípade dokonca najvyšší súd konal nad rámec procesného minima, keď v podstatnom napokon opakovane zhrnul dôvody a právne argumenty, pre ktoré nevyhovelo odvolaniu sťažovateľky.

20. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že z jeho odôvodnenia jednoznačne vyplýva, že najvyšší súd sa danou vecou riadne zaoberal, že príslušné právne normy interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, rozviedol, akými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil, a svoje rozhodnutie tiež zrozumiteľne a preskúmateľným spôsobom odôvodnil. Ústavný súd tak z týchto dôvodov dospel k záveru, že najvyšší súd nemohol porušiť právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.

21. Poslednou skutočnosťou, v ktorej sťažovateľka vidí porušenie svojho práva na súdnu ochranu, je to, že podľa názoru sťažovateľky „najvyšší súd ako súd odvolací odmietol aplikovať v danej veci nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 a jeho čl. 11 ods. 1 vo väzbe na čl. 13 ods. 3 ako aj nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo dňa 16. septembra 2009 a čl. 14-16“. Najvyšší súd sa zaoberal aj touto otázkou a v odôvodnení svojho rozhodnutia k tomu uvádza: „Po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj rozhodnutia žalovaného, najvyšší súd dospel k rovnakému záveru ako krajský súd, a to, že v konaní nebolo preukázané, že by žalobkyňa reálne fakticky vykonávala činnosť zamestnanca u zamestnávateľa [REDAKOVANÉ], ktorého sídlo je na území Slovenskej republiky. Z uvedeného dôvodu, preto neboli splnené zákonné predpoklady pre aplikáciu čl. 13 ods. 3 základného nariadenia. Pre aplikáciu tohto článku základného nariadenia je potrebný

reálny súbeh činností žalobkyne ako SZČO na území Poľskej republiky a činnosti zamestnankyne na území Slovenskej republiky. Uvedené ustanovenie základného nariadenia predpokladá existujúci, skutočný súbeh dvoch činností, a to SZČO a zamestnanie v dvoch odlišných členských štátoch a iba táto skutočnosť zakladá postup podľa predmetného článku 13 ods. 3 základného nariadenia a aplikáciu uplatniteľných právnych predpisov príslušného členského štátu.“ Už z uvedenej časti odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu je teda zrejmé, že najvyšší súd neodmietol tento právny predpis a v ňom obsiahnuté právne normy aplikovať bezdôvodne, ale pri ich výklade dospel k záveru, že v prípade sťažovateľky nebola naplnená hypotéza týchto právnych noriem, a teda nebola možná ani ich aplikácia. Ústavný súd tak dospel k záveru, že ani táto argumentácia sťažovateľky nie je spôsobilá indikovať možné porušenie základných práv sťažovateľky garantovaných čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.

22. Vzhľadom na to, že ústavný súd zistil, že žiadnym sťažovateľkou namietaným postupom najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu jej základných práv v zmysle čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

23. Naostatok ústavný súd uvádza, že sťažovateľka v texte svojej sťažnosti namieta i porušenie čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), avšak v samotnom petite sťažnosti už porušenie práv garantovaných dohovorom nenamieta. I napriek tomu, že ústavný súd je viazaný petitom sťažnosti, z dôvodu presvedčivosti dopĺňa, že dôvody, v ktorých sťažovateľka vidí porušenie práva podľa dohovoru, sú zhodné s tými, ktoré uvádza vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, a keďže k porušeniu čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy nedošlo, nemohlo pre tie isté dôvody dôjsť ani k porušeniu práva garantovaného čl. 6 dohovoru.

24. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá pre nedostatok právomoci, resp. pre jej zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2017